

Το κρίμα

Ευαγγελινή Μπαλτατζή

Σπούδασε μια μέρα του Δεκέμβρη του 198... Η τραπεζαρία του Νοσοκομείου μας βούιζε. Ένα άλλο βουητό. Αντί να μιλούν για τις ετοιμασίες των Χριστουγέννων, αυτοί βρήκαν άλλο προσφιλέστερο θέμα. Το θέμα της Λένας. Και έγιναν ξαφνικά ψυχίατροι. Η Λένα, μια γιατρός γύρω στα 40, τυπική και ευσυνείδητη, ξαφνικά αρρώστησε. Αυτό το ξαφνικά δεν ήταν τόσο ξαφνικά. Είχε τη μητέρα της κατάκοιτη και είχε να φροντίσει και τον ανύπανδρο αδελφό της. Της έπεσαν πολλά μαζί. Σε μια εφημερία, τελευταία, ξέσπασε. Το έμαθα και λυπήθηκα πολύ. Αποφάσισα να της τηλεφωνήσω και να την παροτρύνω, να την παρακαλέσω, να πάρει λίγη άδεια και να δει κάποιον ειδικό. Αλλά η απάντησή της στο τηλεφώνημά μου είναι κοφτή: «Αυτοί που σε έβαλαν να μου τηλεφωνήσεις ξέρεις τι λένε για σένα;» Αυτό ήταν. Δεν είχα τίποτε περισσότερο να πω. Τη χαιρέτησα και κατέβασα το ακουστικό.

Τα γεγονότα πήραν τον δρόμο τους, σε λίγες μέρες όλα χειροτέρεψαν. Δεν ξέρω ακριβώς πώς

και πόσο. Άκουγα τον απόηχο και λυπόμουν. Φθάσαμε στο φοβερό σημείο να περνούν, όπως άκουσα, και να τη χαζεύουν μ' αυτά που έκανε. Ευτυχώς που τελικά, αλλά λίγο αργά, με εντολή εισαγγελέως ή δεν ξέρω πώς, εισήχθη σε Κλινική του Ψυχιατρείου.

Νοσηλεύθηκε και κάποτε βγήκε και ξαναήρθε στη δουλειά. Αλλά τη βάραιναν όλα εκείνα που έκανε, χωρίς να ευθύνεται και ευτυχώς δεν είχε γνώσεις των σχολίων των συναδέλφων στην τραπεζαρία. Είχαν βάλει τη διάγνωσή τους: σχιζοφρένεια: Και κάποιος είπε πως είναι νόσος κοληλητική.

Η Λένα ερχόταν στη δουλειά, αλλά εγώ ήμουν πολύ μακριά της. Και το κρίμα του μεγάλο. Δεν τόλμησα να της μιλήσω ξανά. Όσοπου μια μέρα η Λένα δεν άντεξε και αποφάσισε να φύγει. Δική της η απόφαση, δικό μας ένα μέρος από το κρίμα. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τη σκεπάζει και ο Θεός να της χαρίζει τη γαλήνη που δεν βρήκε εδώ.

